

Arrest

nr. 166 868 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 28 september 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit onderzoek van de Eurodac-database is gebleken dat de vingerafdrukken van de verzoeker reeds op 26 september 2015 asiel aanvraag in Duitsland.

1.3. De Belgische autoriteiten richten op 12 november 2015 een verzoek tot terugname aan de Duitse autoriteiten, dit in toepassing van artikel 18, 1, b) van de Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend

(hierna: Dublin III-verordening). Op 17 november 2015 stemmen de Duitse autoriteiten uitdrukkelijk in met de terugname van de verzoeker in toepassing van artikel 18.1.b. van de Dublin III-verordening.

1.4. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) neemt op 25 januari 2016 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

*naam : (...)
voornaam : (...)
geboortedatum : 22.07.1973
geboorteplaats : Bagdad
nationaliteit : Irak*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Irak verklaart te zijn, vroeg op 28.09.2015 asiel in België. Hij legde geen identiteitsdocumenten voor. Onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene toont aan dat hij op 26.09.2015 asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene werd gehoord op 09.11.2015 en verklaarde dat hij op 14.09.2015 van Irak naar Turkije vloog. Op 15.09.2015 reisde hij vanuit Turkije het grondgebied van de lidstaten binnen via het Griekse eiland Lesbos. Na een verblijf van twee dagen in Griekenland zette de betrokkene via Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije en Oostenrijk zijn weg verder. De betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Duitsland, maar verklaarde dat hij geen asiel vroeg. De betrokkene vanuit Duitsland reisde meteen door naar België. De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat er een medische behandeling voor hem is in België en omdat de procédure van gezinshereniging in België veel sneller gaat. De betrokkene uitte geen expliciet verzet tegen een overdracht aan Duitsland, stelde dat hij goed werd behandeld in Duitsland, maar verklaarde tevens dat hij liever in België wil blijven omdat België de mensen goed behandelt.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 12.11.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties, die op 17.11.2015 met ons verzoek instemden met toepassing van artikel 18b van Verordening 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grand zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming

van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tevens zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Duitsland, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

Betreffende zijn verklaring dat hij geen asiel vroeg in Duitsland merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type 1 opleverde wat aantoont dat de betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Duitsland. De betrokkene maakte geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn verklaringen dat er medische behandeling voor hem is in België merken we op dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige zorgen zal krijgen. Dat de procedure van gezinshereniging in België veel sneller gaat is louter een opinie van de betrokkene. Tevens worden opgemerkt dat de betrokkene nog verzoeker van internationale bescherming is en tot heden nog geen internationale bescherming -vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming- kreeg toegekend, wat betekent dat de kwestie van gezinshereniging nog niet aan de orde is.

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De Duitse instanties stemden op 17.11.2015 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18, §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tót 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt

toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

De betrokkene maakte gewag van een gezondheidsprobleem en van een lichamelijke beperking. We merken echter op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. De Duitse instanties vragen een overdracht via de grensovergang van Aachen/Siid-Raeren. Indien de lichamelijke beperking van de betrokkene bij overdracht noopt tot bepaalde bijkomende maatregelen kan dit met de Duitse instanties worden afgesproken.

Op basis van bovenvermelde argumenten vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1) b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassent³), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse instanties."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt in de nota een exceptie van gebrek aan belang op, nu de verzoekende partij reeds werd overgedragen aan Duitsland.

De Raad moet echter vaststellen dat op de huidige Dublinprocedure reeds de Dublin-III-Verordening van toepassing is nu zowel het beschermingsverzoek in België als het terugnameverzoek aan Italië dateren van na 1 januari 2014. De verwerende partij betwist dit niet zoals blijkt uit de bestreden beslissing, nu zij zelf toepassing maakt van deze verordening. De Dublin-III-Verordening staat bovendien in de hiërarchie der rechtsnormen boven de vreemdelingenwet.

Artikel 29, 3 van de Dublin-III-Verordening bepaalt als volgt: "*Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.*"

Artikel 30, 2 van de Dublin-III-Verordening bepaalt: "*Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.*"

Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd als zou de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel kunnen opleveren. In tegendeel, in geval van eventuele vernietiging zou België ertoe gehouden zijn de verzoekende partij onmiddellijk terug te nemen en dit op eigen kosten.

2.1.2. De exceptie wordt verworpen.

2.2.1. De verwerende partij voert de exceptie van onontvankelijkheid aan, daar het verzoekschrift geen middel in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet bevat.

2.2.2.. De Raad stelt vast dat uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motivering betwist en aldus de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het voor de Raad duidelijk is dat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. De exceptie van de verwerende partij kan niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“AANGEZIEN de verzoeker IRAK heeft verlaten om in BELGIE aan te komen op 27.09.2015.

DAT voor zijn aankomst de verzoeker doorgereisd is via DUITSLAND.

DAT de tegenpartij meent dat BELGIE niet verantwoordelijk is voor het onderzoek van zijn asielaanvraag, die afhangt van DUITSLAND in toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980.

DAT artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 toelaat aan de Minister of zijn afgevaardigde om een asielaanvraag te onderzoeken zelfs indien de verantwoordelijkheid van de behandeling ervan niet afhangt van BELGIE, voor zover de vluchteling daarmee instemt.

DAT de instemming van de verzoeker geen enkele twijfel lijdt.

DAT de tegenpartij een automatische toepassing heeft gemaakt van het Reglement van de Europese Unie nr 604/2013 van het Europees parlement en van de Raad van 26.06.2013 zonder de toestemming van de verzoeker te onderzoeken evenals artikel 3 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

DAT de verzoeker zich in een rolstoel bevindt en niet de mogelijkheid heeft om zich alleen te verplaatsen.

DAT de situatie van de verzoeker gekend is door de tegenpartij.

DAT de tegenpartij eenvoudigweg meent dat de verzoeker het grondgebied moet verlaten en dat het DUITSLAND is die die zijn asielaanvraag zal moeten in overweging nemen.

DAT de tegenpartij beschikt over vele documenten die bewijzen dat zijn gezondheidstoestand zorgwekkend is.

DAT de rechtbank van eerste aanleg van BRUSSEL, in een vonnis van 18.05.2007, AR nr 07/227/C, gepubliceerd in het Blad van het Vreemdelingenrecht, april-mei-juni 2007, pg 175, preciseert :

« Dat de rechten die werden toegekend door artikel 3 van het EVRM, absolute rechten zijn die opgelegd zijn aan de Lidstaten. Dat wanneer deze laatste de macht hebben om het binnenkomen, het verblijf en de verwijdering te controleren van niet-onderdanen op het grondgebied, dan moeten zij toch rekening houden met artikel 3 van het EVRM die een fundamentele waarde toekent waarvan de waarborgen dienen toegepast te worden onafhankelijk van de nationaliteit of de administratieve toestand van de belanghebbende op het grondgebied ».

DAT de aangevochten beslissing zich er gewoonweg toe beperkt om het verblijfsrecht te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

DAT een bevel om het grondgebied te verlaten slechts in uitzonderlijke gevallen kan tussenkomen.

DAT de wet van 15.12.1980 toelaat om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren maar dat het geenszins een verplichting betreft ;

DAT de aangevochten beslissing nalaat om rekenschap te geven in de appreciatie met betrekking tot de feitelijke elementen waarvan zij kennis had en waarvan de pertinentie ontegensprekelijk is.

DAT artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 beschikt dat :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ».

DAT de aangevochten beslissing om het grondgebied te verlaten diende voorafgegaan te worden door een persoonlijk en omstandig onderzoek.

DAT de beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning niet automatisch een beslissing tot verwijdering impliceert.

Dat de gevatte Raad reeds veelvuldig gemeend heeft :

« (...) de beslissing tot weigering van de verblijfsvergunning van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten vereist een appreciatie die rekening houdt met de verschillende wettelijke beschikkingen en derhalve een onderzoek van een afzonderlijke juridische basis en, anderzijds dat deze beslissingen afzonderlijke juridische gevolgen hebben en dat dient te worden besloten dat het afzonderlijke administratieve handelingen betreft (...) (CCE, 09.12.2013, nr 129.700)

DAT terzake, dient te worden vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de aangevochten beslissing tot weigering van de verblijfsvergunning geenszins gemotiveerd is en daarom, de feitelijke elementen waarop de verwerende partij zich steunt om een dergelijke beslissing te nemen niet impliceert.

DAT de tegenpartij de wettelijke verplichtingen, waarvan sprake in het middel, heeft miskent.

Dat daarom het past om deze beslissing te vernietigen.”.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.1.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Ingevolge de rechtspraak van het EHRM kan een vreemdeling worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt en hoeft in dat geval geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

Te dezen laat de verzoeker na in zijn verzoekschrift te concretiseren aan welke specifieke medische aandoening hij lijdt. Door louter te stellen dat hij “*zich in een rolstoel bevindt en niet de mogelijkheid heeft om zich alleen te verplaatsen*”, geeft de verzoeker geen blijk van een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening, temeer nu hij tijdens een gehoor op 9 november 2015 op de vraag hoe zijn gezondheidstoestand is, geantwoord heeft dat hij “*maagklachten, problemen met ogen, handicap*” heeft.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.1.3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen voert de verzoeker aan dat hij *“zich in een rolstoel bevindt en niet de mogelijkheid heeft om zich alleen te verplaatsen”*, dat de verwerende partij beschikt over vele documenten die bewijzen dat zijn gezondheidstoestand zorgwekkend is en dat de verwerende partij er zich gewoon toe beperkt om verblijfsrecht te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het Dublinverhoor verklaarde dat er een medische behandeling voor hem is in België en dat de procedure van gezinshereniging in België veel sneller gaat. Hij stelde dat hij geen problemen kende in Duitsland, maar dat hij liever in België wil blijven omdat België de mensen goed behandelt. Verzoeker uitte derhalve geen bezwaar tegen een overdracht naar Duitsland dat betrekking had op de opvang of behandeling door de Duitse autoriteiten.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening gehouden werd met verzoekers verklaringen en medische problematiek. Zo werd gesteld dat:

“(…) Betreffende zijn verklaringen dat er medische behandeling voor hem is in België merken we op dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige zorgen zal krijgen. Dat de procedure van gezinshereniging in België veel sneller gaat is louter een opinie van de betrokkene. Tevens worden opgemerkt dat de betrokkene nog verzoeker van internationale bescherming is en tot heden nog geen internationale bescherming – vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming – kreeg toegekend, wat betekent dat de kwestie van gezinshereniging nog niet aan de orde is.(…)

De betrokkene maakte gewag van een gezondheidsprobleem en van een lichamelijke beperking. We merken echter op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen.(…)” Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de verwerende partij zich niet louter beperkt heeft tot de weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te motiveren, doch wel degelijk rekening hield met verzoekers eigen verklaringen en medische problematiek en dit uitdrukkelijk in de bestreden beslissing opnam. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat er d.d. 23 februari 2016 een medisch attest werd opgesteld waarbij verklaard werd dat de gezondheidstoestand van verzoeker geen contra indicatie is voor een fit-to-fly en dat transport in een auto geen probleem stelt. Er werd ook meegedeeld voor de grensleiding dat verzoeker in een rolstoel zit.

Uit het administratief dossier blijkt dan ook niet dat de verwerende partij over documenten beschikt die bewijzen dat zijn gezondheidstoestand zorgwekkend is. Verzoeker toont dit evenmin aan.

Met zijn vage betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij met inachtneming van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot het bestreden besluit is gekomen.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij op 29 februari 2016 werd overgedragen aan Duitsland. Op de terechtzitting van 22 april 2016 verklaart de raadsman van de verzoekende partij geen contact meer te hebben met haar cliënt sedert haar vertrek uit België en aldus niet over nieuwe informatie te beschikken. De verzoekende partij toont dus ook niet aan dat, nu zij zich werkelijk in Duitsland bevindt, zij vernederd of onmenselijk behandeld wordt.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Derhalve wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF